רחל מרחלת על כל העולם

צריך לנסות פעמיים

הסיפור הזה על פרקליט ומזכירתו ש־מתאהבים ומתחתנים, כבר מוכר לנו מכמה גירסות קודמות שהספיקו להיכנס להיס־טוריה החברתית שלנו. בשבוע שעבר זה קרה שוב, עד שאני כבר מתחילה להאמין שכל מי שמתחילה לעבוד בתור מזכירה,

ריבה ואהרון ברקאי
מסקנה הגיונית

צריכה לקחת בחשבון התפתחויות לכיוון של תכל'ס עם הבוס.

הבולטת באהבות האלה, עד היום, היא זו שהתנהלה בין עורך־הדין **צבי לידסקי** ומזכירתו־לשעבר, **נירה**, שלימים למדה מישפטים, הפכה אשתו ועורכת־דין בזכות עצמה.

אבל הפרקליט שעשה את זה השבוע, **אהרון ברקאי**, ניהל רומן עם מזכירתו, **ריבה אלמגור**, במשך שנה תמימה מב־לי שאיש יצליח להבחין מה מתבשל לו ממש מתחת לאף. כי אחרי הכל, גם ברקאי וגם מזכירתו הספיקו כבר להיות נשואים פעם ואפילו הורים, כך שהם לא עשו עניין מהרומן הזה, ולא נתנו לו פומ־בי עד שהיו משוכנעים שכל הראיות בי־דיהם, ושיש פה קיין.

ריבה, שהיא אם לשני ילדים, היתה ב־עבר שחקנית גיבחרת־ישראל בכדורסל, וכאשר עבדה במחיצתו של ברקאי, הוא הגיע למסקנה שאם היא מנהלת לו את המישרד כל־כך טוב, היא בטח תנהל לו גם את החיים באותה מידה של הצלחה.

ובכן, מעכשיו היא הגברת עורך־דין בר־קאי, וכאות־הוקרה לשינוי שחל במעמדה, העלה אותה בעלה בדרגה, ומסתם מזכירה היא תהפוך מנהלת המישרד.

מה שמעניין בכל הסיפור הזה, הוא דוו־קא מוסר־השכל פשוט. כי ברקאי, הידוע לכל כבחור שאוהב את החיים היפים וגם להעריך בחורה יפה, ומי שהיה נשוי ב־עבר לדוגמנית ומתכננת־אופנה, וניהל רו־מן לוהט עם צלמת של חצר־המלכות הב־ריטית ועם כל מיני חתיכות אחרות קצת פחות מפורסמות, הגיע למסקנה פשוטה והגיונית.

אומנם אני, באופן אישי, מכירה גב־רים לא־מעטים שחושבים כמוהו, אבל מ־כאן ועד למעשים המרחק עדיין גדול. כי למרות כל ההצלחות והפלירטוטים שלו, כשהוא חשב על חתונה, הוא העדיף לע־שות את זה לא עם תחיכה ולא עם צעירה, אלא עם אשה בת־גילו ואם לשני ילדים.

ככה זה כשההיגיון והאהבה הולכים יחד.

ציפי מצפה לילד

שמח בעיר. כמו שמתחילים להריח פיר־חי אביב, העיר מתחילה להתעורר. יש אהבות, יש לידות, והעיקר — יש שמחות.

הבשורה המשמחת שיש לי עבורכם היום היא שהבדרנית **ציפי שביט** ובעלה, צלם־הטלוויזיה **אבישי דקל**, מצפים ל־ילד. כן, כן, האהבה הנהדרת הזאת תגיב בקרוב צאצא חמוד, אלא שציפי ניסתה, משום־מה להעלים את העובדה מידיעת מכריה.

החשדות התעוררו רק כשציפי פתחה, לפני כחודש, בוטיק לביגדי־ילדים. מה פיתאום ביגדי־ילדים, שאלו הכל. אחרי הכל, מה לה ולזה? או. כי בתחום הבי־דור לילדים, כידוע, ציפי היא אחת האמ־ניות האהובות ביותר.

כששאלו אותה אם היא פותחת את ה־בוטיק בגלל שהיא בהריון, הכחישה לח־לוטין ואמרה שהיא אפילו לא חשבה על זה, בעוד שלמעשה כבר הילכה כשכריסה בין שיניה. ואת זה, כמובן, אפשר להסתיר רק עד שלב מסויים.

ובקרוב כשהיא תלד, לפחות לבגדים היא לא תצטרך לדאוג. מה שבטוח הוא שלילד שלה תהיה קולקצייה לא־נורמלית. ישר מהחנות של אמא.

המאושרים ביותר מן החדשות הם הור־

ציפי ואבישי דקל
מסקנה מתבקשת

ריה של ציפי, שמקווים לחבוק את נכדם במהרה, אחרי כל הצרות והמכאובים ש־ידעה הבת.

תרגיל לא יפה

אנשים מפתיעים אותי, בחיי להשתגע. כי הסיפור הבא הגיע אלי כבר מכמה מקורות, וזה אומר דרשני. בכל פעם הגיע הסיפור על אותו מישהו עם מישהי אחרת, וזה היה אפילו עוד יותר מעניין.

הסיפור הזה, מספר על **בדרן** ידוע, מן הפופולאריים בארצנו. טוב, זה שתקר־פת האלילות פסה־חלפה לה, זה כנראה עוד לא־כל־כך נהיר לו. כי משום־מה, בדרננו משוכנע שכל אחת שיפגוש תיכנע לקסמיו ותיפול לזרועותיו צ'יק־צ'ק.

ולא היא. מה שקרה השבוע, שבר את כל המוסכמות, כי הוא הפגין שיטת־פעולה מייוחדת. ישב בדרננו כהרגלו בכסית, והתבונן בעוברים־והשבים, במודלים החד־דישים של בנות הארץ הבאות לנשום אוויר דיזנגופי צח. אבל כשעברה במקום **צלמת** ידועה החליט שבעצם, החתיכות החדשות הן טובות בהחלט רק שצריך סב־לנות כדי לגדל אותן, וזה לא־כל־כך יש לו.

הוא עצר את הצלמת, והיא, באדיבותה, הציעה לו טרמפ. מן הון להון התגלגלו הדברים כך שהוא עלה אליה הביתה, לל־גום כוס־קפה מהביל של אחר־צהריים שטוף־שמש. היא רק הספיקה לשפות מים בקנקן והוא נכנס לחדרה היחיד. עוד לא הספיקו המים לרתוח, היא חזרה לרגע לחדר ושם, לתדהמתה, גילתה את הבדרן שוכב עירום כביום־היוולדו, בתנוחה מגו־חכת המזמינה לתינוי אהבים.

גו, הוא היה משוכנע שהיא לא תהסס רגע, תשכח מהקפה ותצטרף אליו למיטה בשימחה וגיל. אלא שהיא התבוננה בו בחיוך, ואמרה שיפה מאד מצידו שהוא נותן לה חינם חופעת סטריפטיז שיכול היה להרוויח תמורתה כסף רב, אבל הוא יכול להתלבש ולקום, ולהסתלק.

קפה כבר יצא מזה, אבל מוסר־השכל אולי כן.

פינאלה לרונן־דריקה

אין מה לעשות נגד העניין הזה, רבותי, ונראה שמה שלא הלך פעמיים לא יילך גם בפעם השלישית. עובדה.

קחו, למשל, את **פרדריקה ודב סגל** מצד אחד, ואת **אלי רונן** מן הצד השני. הם החליטו שהם מנהלים מועדון ביחד, עשו פתיחה חגיגית עם כל השטיקים, ו־אחרי זמן קצר פרצה שם מריבה לא־נורמ־לית, שהשאירה את פרפרי־הלילה הור־תיקים בעיר ללא קורת־גג.

טוב, הפירוד הזה לא החזיק מעמד הרבה זמן. פרדי ודב החליטו שטובת הכלל קו־דמת לאינטרס הפרטי שלהם והם חזרו למועדון היפהפה, העיקר שיהיה לחברים הרבים שלהם מקום אחד שראוי לנוח בו. פרדי רכבה שוב, וכך נפתח הפרק השני.

אלא שגם זה לא החזיק מעמד יותר מ־קודמו. המועדון שב ונסגר, ונשאר בני־הולו של רונן, עד שבפורים האחרון הח־ליטו השלושה לעשות ביניהם סולחה חו־זרת, ולהזמין שוב את כל המוזמנים.

כולם חשבו שהפרק השלישי, שנפתח בפורים, יהיה המוצלח מכולם וגם הסופי, נשמו לרווחה ובאו לבקר.

עד שהשבוע, משנכנס ניסן והפסח מ־משמש ובא, אפשר היה לפגוש את דב ופרדי בכל המקומות בעיר, אצל כל ה־קונקורנטים, חוץ מאשר במועדון הפרטי שלהם, שעליו עמלו ואותו טיפחו בזיעת־אפם. שוב נגמר הסיפור ביניהם, אחרי חודש של הרצה מחודשת.

מה יהיה? אל דאגה. תסמכו על פרדי, שעם המרץ שלה היא תמצא בסוף מקום כלבבה, ותהפוך אותו ארמון חיי־הלילה של תל־אביב, כראוי למלכה ולמארחת ול־ממציאה של חיי־הלילה בכלל.

סבלנות, רבותי.

מצד שני, רונן שומר על פאסון. הוא שניהל את המועדון במלון שלום, ואומר לכולם: „הנה, דודי הוא הפרדריקה שלי" מי מתערב על פרק רביעי בסידרה?

מסיבין ולא מתגרשין

כשהוזמנתי לבוא ביום השישי האחרון למסיבה של איש העסקים **דני חסידוף** ואשתו היפהפייה **זהבית**, דאגו הלשו־נות הרעות לבשר לי בתגיגיות, שלמסיבה הזאת סיבה מיוו־חדת — סיבה שעשתה לה כנפיים אפילו יותר מהר מן המהירות שמסוגלת לפתח המכונית המפוארת של דני.

הפתעה. הם פשוט עורכים מסיבת־גירושין.

אני, כמו רבים אחרים, חשבתי לתומי, שאם החתונה של דני וזהבית היתה אחת החתונות היותר־נוצצות שנערכו אצלנו באלפיים השנים האחרונות, הרי שקל־וחומר מסיבת־הגירושין. תהיה כזו. כמוני חשבו גם כל היפים והיפות המיקצועיים של העיר, שבאו ודאגו ושאלו אם זה נכון. טוב, בהתחלה לא היה להם נעים לשאול ישר לעניין, אז הם טילפנו לזהבית, ושאלו אותה לכבוד מה המסיבה. יומולדת, או מה?

זהבית הסבירה להם, כמובן, שלא יומולדת ולא בטיח, סתם מסיבה לחבר'ה שכבר מזמן לא התמסבו כמו פעם. האורחים בלעו איכשהו את הסיפור, אבל משך כל המסיבה לא חדלו להביט ולראות איך זהבית ודני רוקדים צמוד ומנושק ומאוהב, ואמרו: תראו מה זה, זוג שעומד להתגרש ונראה כאילו רק עכשיו התחתן.

מי שנהנה ביותר לשמע השמועה היו דווקא חתני השימחה בכבודם־ובעצמם, שאמרו: „הדבר האחרון שהיינו מעלים בדע־תנו, זה גירושין. אנחנו בסך־הכל עוד בתקופת ההרצה, אז כבר רוצים שנתגרש?"

„וחוץ מזה," הוסיפה זהבית, „מה, השתגעתי להתגרש מבעל משגע כמו דני?" וכנ"ל אמר גם דני על זהבית, שהסבירה לי בפשטות: „מה שקרה הוא שרצינו לעשות מסיבה בסילוווסטר, אבל כבר הקדימו אותנו. רצינו לעשות בפורים, וגם אז הק־דימו. ליום העצמאות לכולם כבר יש תוכניות, ובפסח כולם מחוץ לעיר.

„מה שנשאר לנו זה הוויק־אנד הזה, אז החלטנו ועשינו."

אבל מצד שני הבטיחה לי זהבית, חגיגית, שהמסיבה הזאת לא תפריע להם לערוך בעוד ארבעה חודשים מסיבה נוספת, לרגל חנוכת דירתם החדשה במעברת המיליונרים מגדלי־דוד. ואם במסיבת הפסבדו־גירושין היה באר עם באר־מן מיקצועי וחדר עם חומוסים וטחינות, שם זו תהיה מסיבה לפי כל הכללים, שאנו ובנינו ובני־בנינו עוד נדבר בה שנים.

וכך, אחרי שדני, נצר למישפחת חסידוף המפוארת ואשתו הפריכו מכל־וכל את השמועות הזדוניות על גירושיהם, היתה להם כבר סיבה אמיתית למסיבה. איש־העסקים **מנו לאלו** הגביר את המוסיקה במערכת הסטריאופונית שלו, שהוא סוחב איתו לכל מקום. **איציק דנין**, שהגיע בחברת ידידתו היפה **אודטה** ועם **פנינה רוזנבלום־גולן**, מזג לכולם כוסית נוספת, ו**מייק סטוקובצקי** התפנה בשקט לשיחת־היכרות עם חתיכה חדשה בשם **שרהל'ה**.

הכל כתמול־שלשום, ועולם כמינהגו נוהג.

זהבית ודני חסידוף
מסקנה הפוכה